

במדינה

מישפט

שורדי המינור

הסוריץ למינור הוא מרריץ ספורט לנוער, והזומן לחזור לעבודה.

שלמה מנדלסון הוא גבר יפהתואר בן 31, מסוג שאינו נראה לעיתים קרובות בבית-המישפט. גם העבירה בה הוא נאשם אינה עבירה של יום-יום. מנדלסון נאשם והודה בפריצה למינור דיר חגילה שליר יריחו, וגניבת תשמישי-קדושה ואיקונות בערך של 700 אלף דולר. מנדלסון, יליר ריגה, ביקר במינור זמן-מה לפני הפריצה. הוא שוחח עם הנזירים, התפעל משכיות החמדה של המינור ושיבח בקול את האיקונות הנזירות והיקרות שבאוסף.

סניגור מקרין החברים בכיתה דאגו

עבודה קלה. כסוף חודש מאי השנה הגיע מנדלסון עם שני שותפים במכוננית, קרוב מאוד למינור. למרות האוצרות הגנוזים, לא היה בלילות כל שומר במינור. המינור הוא כמעט ריק גם בימים, אבל בלילות עובר השומר היחיד שלו ללון ביריחו, והמקום נשאר ריק ונטוש. לפורצים היתה עבודה קלה. הם נכנסו פנימה, העמיסו את האוצרות הנבחרים על מכוניתם והסתלקו מהמקום.

מידע סודי הביא למעצרו של אנשייה-כנופיה. מנדלסון הודה באשמה וביקש את רחמי בית-המישפט. מכיוון שכל הרכוש הוחזר, לא ביקשה התובעת נורית שניט במיקרה זה את העונש המכסימאלי, שהוא שבע שנים, אך דרשה עונש-מאסר מרתיע.

הסניגור, שמעון טננבלאט, הביא עדים שסיפרו כי הנאשם הוא מרריץ לטניס-שולחן, אשר הצליח מאוד בתפקידו עם נוער. איש-ספורט מאשודר, שם עבד הנאשם, מסר כי במקום מוכנים להחזיר את הנאשם לעבודתו, ולתת לו לאמן ילדים בטניס-שולחן.

היה זה דווקא השופט אורי שטרומן, שהעיר כי אינו יודע אם יהיה זה רעיון טוב כליכך להניח לנאשם לעבוד עם נוער וילדים.

בגרות במקום מעצר

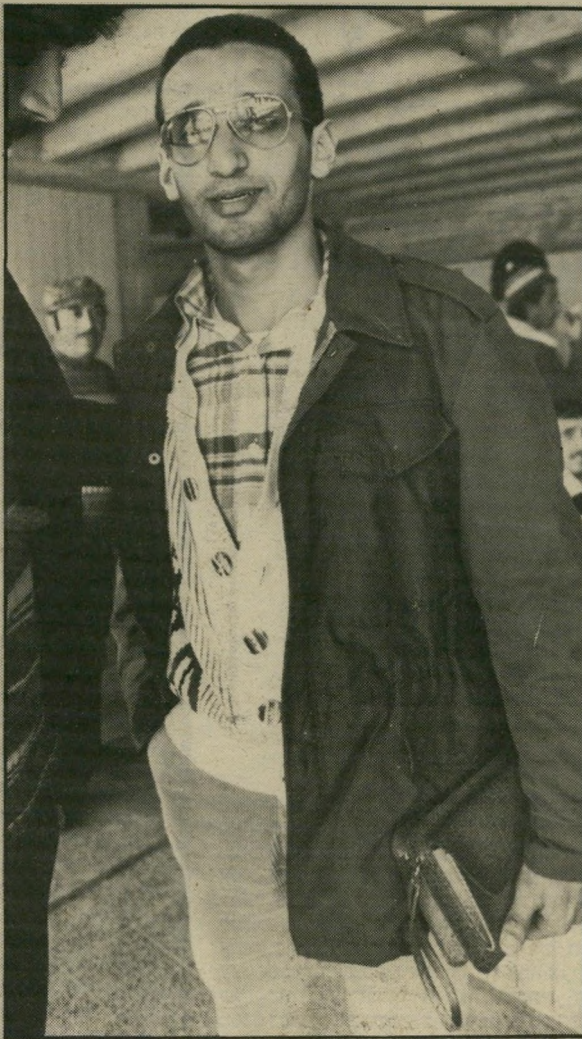
השופט שיתרר ממעצר את הקטין, כדי שלא יפסיד את שנת-הלימודים.

כמשך שלושה חודשים הצליחו רפי

האם סלומון משהראוי היה עוזר נאמן או פגע-דע ונודניק?

סלומון משהראוי היה דמות מוכרת היטב בנתיב המישפט. כינויו "המודיע המישי" טרתי" היה אהוב עליו מאוד והוא עשה הכל כדי לטפח את דימויו זה. הוא הצליח בכך כליכך, עד שכספטמבר 1977 טיפס אלמוני על קיד החרר שבו נהג המודיע לישון, שפך פנימה חומר דליק והשליך גפרור דולק. כאותו לילה לא ישן באותה המיטה המודיע המישרתי, אלא אחיו קטן יוסף בן ה-11: האח נכווה כויות קשות וכמעט שמת מפצעיו. אך גם אזהרה מוהשית זו לא הועילה. משהראוי המשיך להתהלך כראש זקוף בחוצות יפו

ולמסור למישרה מידע על סחרי-סמים ועברייני-רכוש. כמשך שנים היה מופיע בבתי-המישפט כער מטעם התביעה, בכל המישפטים שנפתחו עקב גילויו. כל השופטים ואנשי-התביעה הכירוהו ואנשי-המישרה לא ידעו אם להתייחס אליו כאל עוזר מהימן או כאל פגע-דע ונודניק.

משהראוי כמודיע מישרתי – ובית-המישפט כיפתר את הכפתורים!

שופט משהראוי (שמאל) בבית-המישפט המישרה תפרה לי חליפה –

להלשין על חבריו. אבל אני הייתי כזה, אלא פעלתי כאי-המסייע למישרה במילחמה בפשע. יותר נכון לקרוא סיעון מישרתי. המילה מל פגעה בי קשות.

הבאתי ראיות רבות העדים שהעידו נגדי היו חסותו של העבריין עבדא גיבאלי, שטען כי אני ניס לרצחו. כיוון שחשדתי בו הוא שרף את אחי. זה שקר. את אחי שרף אדם אחר לגמרי והוא הרשע ונישפט.

אני החלטתי כי בכל מקרה ואפילו בחיי אני אביא לגמ האמת ואוכיח כי נגרם לי מקונויה שנעשתה נגדי פושעים ואנשים חסרי-מעורבות בשיתוף-פעולה עם גורמי מישרתיים שכאב להם כי משהראוי סלומון, אי מצליח לפענח פשעים באמצעאי ומביא ללכידתם

"הייתי סיעון!"

אולם עיקר זעמו של משהראוי הוא נגד הרשעתו. הוא עדיין רואה את עצמו כעוזר של המישרה, שנפל קרבן לתככים של עבריינים ולנקמתם בו. וכך כתב להעולם הזה:

האמת היא כי אני חף-מפשע ונעשה לי עוול. מישרתי-ישראל יחד עם גורמים מעולם הפשע

מודיע - לא מלשין

סחרי-סמים רבים. הבאתי לגילוי שחיתות בט טרה, ועל כך אני משלם הני אני מונה לכל הגור הצבורים והמישפטים של נו בתיק שלי ויתנו עליו דעתם. אני מוכן גם להי בפוליגראף.

סניגורו של משהראוי, עויר הרין שמואל סעדיה, עומר לה עירעור על פסק-הדין, ובני מבקש המודיע מכל אדם שיאזנה מידע או דרך לעזור ליקשר לעורך-הדין ויסיע לו

ביפו תפרו לי חליפה, ובית-המישפט כיפתר את הכפתורים עם ראיות מפוברקות... האמת היא כי היה מחובת כבוד השופטים, הנשיא לשעבר בנימין כהן, השופט ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, והשופט אברהם קדמי לפסול את עצמם. זאת עקב שינאתו של השופט כהן למלשינים. הוא התייחס אלי כאל מלשין, ופנה אלי כל פעמים רבות. המושג מלשין מתייחס לאדם שנמצא בתוך הפשע ומחליט

ההליכים והורו באשמה. מאז עברו חודשים ארוכים, ובית-הדין החלה שנת-הלימודים בבית-הספר התיכון. חבריו של הקטין, שעמד להתחיל את השמינית ולעבור השנה את בחינות-הבגרות, נחלצו לעזרתו. הם החלו מבקרים אותו מדי יום בבית-הסוהר בתל-מינור, הביאו לו את השיעורים. סניגורו של הקטין, עורך-הדין דרור מקרין, פנה בבקשה מיוחדת לבית-

כי הניחו שנשלחו עליידי המנהל. ובית-הדין ביזבו הצעירים את הכסף. הקטין קנה לעצמו קוף באלף דולר, רכש מכשיר טלוויזיה ציבעוני, והשניים גם קנו בגדים, נסעו לאילת ובילו בבתי-הקפה. שיעוריהם בכלא. כאשר הבחין לבסוף המנהל בכספים שנעלמו, התגלה העניין והשניים נתפסו בסוף כסניף הבנק. הם נעצרו עד תום

מרציאנו (20) וחברו הקטין להוציא סך של 120 אלף שקל מחשבוננו של בית-הספר התיכון נתניה, מבלי שאיש השגיח בכך. מרציאנו, שלמד בעבר בבית-הספר הזה, פרץ לחדר המנהל וגנב משם חמישה פינקסי-צ'קים. אחרי-כך מילאו השניים את הצ'קים וחתמו עליהם בשמם של מורים מבית-הספר. פקודי הבנק לא חשדו בצעירים, שנאו לפדות צ'קים עבור בית-הספר,